Выходить у Львовѣ що дня (крôмъ недѣль и гр. кат. свять) о 5-ой годинѣ по полудни.

Администрація пôдъ ч. 8 улица Чарнецкого.

Редакція ул. Францісканьска ч. 10, дверѣ 10.

Письма приймають ся лишь франкованѣ.

Рекламаціи неопечатанѣ вôльнѣ ôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Ґазеты Львôвскои“.

Предплата у Львовѣ въ Администраціи „Ґазеты Львôвскои“ и въ ц. к. Староствахъ на провинціи:
на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року . 1 зр. 20 к.
на чверть року . 60 к.
мѣсячно . . . . 20 к.
Поединоке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . . . 45 к.
Поодиноке число 3 кр

Ч. 92. | Нинѣ: Завтра: | гр. к. | † Марка ап. Н. 4 О ровсл | рим. к. | Доміцелѣ 3. по Вел. | Субота 25 цвѣтня (7 мая) 1892. | Входъ сонця 4 г 33 м.; заходъ 7 г 20 м. Баром. 755 терм. + 16·0° + 9·4° | Рôкъ II.

Рада державна.

На вчерашнôмъ засѣданю Палаты пословъ вела ся дальша дебата надъ внесенемъ Молодочехôвъ. Промавлявъ пос. Вашатый и середъ особистыхъ нападôвъ обжаловувавъ міністра, що вôнъ умысно, веденый неприхильностію для ческого народу, нарушивъ основнѣ законы. Головнымъ спôльникомъ тои вины есть — казавъ бесѣдникъ — президентъ міністрôвъ и вôнъ повиненъ бы длятого уступити. Дальше обговорювавъ Вашатый становище міністра Пражака, котрый репрезентує теперь въ радѣ міністрôвъ хиба лишь Фандерлика и Жачека; жалувавъ ся вôдтакъ на становище, яке заняли ческѣ властителѣ бôльшои посѣлости, та выступавъ противъ становища моравскихъ Чехôвъ, а наконець дорѣкавъ и Полякамъ за то, що они не пôдпирають Чехôвъ та казавъ, що то колись на нихъ вôдобє ся. Вконци выступивъ Вашатый ще й противъ сполученои лѣвицѣ та сказавъ, що слава, якою тѣшить ся правительство, що могло зôбрати новный парляментъ, незадовго закôнчить ся, коли народови ческому буде ся и дальше вôдмавляти его правъ. Бесѣда Вашатого тревала двѣ годины.

Опôсля промавлявъ пос. Біянкіні по хорватски, а въ своѣй бесѣдѣ старавъ ся переконати правительство, що оно повинно пôдпирати Славянъ, бо въ противнôмъ случаю зажене ихъ въ ворожій таборъ. — Пос. Масаржікъ робивъ правительству закиды, що оно такими розпорядженями якъ въ справѣ векельдорфскôй пôдпирає лишь централістичнѣ стремленя ґерманізаційнѣ, але до мира въ краю и спокою не причиняє ся. Етноґрафічный подѣлъ Чехъ не дасть ся перевести.

По бесѣдѣ Масаржіка ухвалено замкнене дискусіѣ и выбрано ґенеральныхъ бесѣдниковъ, Герольда противъ а Пленера за внесенемъ. — Пос. Пленеръ высказавъ въ довшôй бесѣдѣ невдоволене „вѣрно-конституційныхъ“ зъ послѣднои бесѣды ґр. Шенборна жалуючись на то, що вôнъ не высказавъ ся рѣшучо о будучности, що въ подôбныхъ справахъ якъ векельсдорфска не буде оглядати ся на соймъ. Мимо того его партія стане теперь по сторонѣ правительства. Молодочехôвъ завôзвавъ Пленеръ, щобы они перестали вести свою аґітацію. — Бесѣда пос. Герольда була дуже рѣзка. Вôнъ вказувавъ на складъ парляменту, котрый есть такій, що ґр. Шенборнъ буде увôльненый, критикувавъ остро бесѣды Пленера и Дейма въ сѣй справѣ и доказувавъ, що тутъ не розходить ся лишь о саму справу векельдорфску, але взагалѣ о угоду. Молодочехи не обжаловують ґр. Шенборня але систему, котра есть ворожа для ческого народу. То що нинѣ дѣє ся — казавъ бесѣдникъ — то не угода. Бесѣдникъ закôнчивъ свою бесѣду словами: „Програємо сей процесъ, але выграємо процесъ Чехôвъ и Славянъ противъ системы.“ Треба тутъ ще й то сказати, що Герольдъ дуже докорявъ Полякамъ, що они не поступають спôльно зъ Чехами въ оборонѣ народныхъ правъ.

Коли Герольдъ закôнчивъ свою бесѣду, роздались грôмкѣ оплески зъ молодоческихъ лавъ и зъ ґалерій, де зôбралось було богато ческихъ студентôвъ. Въ Палатѣ зробивъ ся въ наслѣдокъ того неспокôй, а президентъ дръ Смолька велѣвъ тогды опорожнити ґалеріи. При голосованю принято внесене Пленера, щобы надъ внесенемъ Молодочехôвъ перейти до порядку дневного 238 голосами противъ 41 (тыхъ, що були пôдписанѣ на внесеню). Зъ Молодочехами голосували и Старочехи Досталь и Цукеръ. — По интерпеляціи пос. Гавкого въ справѣ телефоновôй закрыто засѣдане а слѣдуюче назначено на нинѣ.

Зôзнаня Кушелева.

Власти россійскѣ мали свою рацію, коли хотѣли перешкодити тому, щобы Кушелевъ вернувъ до Болгаріѣ, бо ось що доносять теперь о нѣмъ зъ Софіѣ до Köln. Ztg.

Кушелевъ перебуває теперь въ Филипополи, де его поліція задержала, бо его родичѣ запутанѣ въ справу убійства міністра Белчева. Батько Кушелева бувъ властителемъ друкарнѣ, що мѣстила ся лишь на 30 крокôвъ далеко вôдъ мѣсця, де убито Белчева. По доконанôмъ убійствѣ ховали ся убійники черезъ десять днѣвъ въ друкарни а вôдтакъ утекли зъ старымъ Кушелевомъ до Одесы.

О болгарскихъ еміґрантахъ розповѣдає Кушелевъ такъ: Бувшій управитель россійского ґен. консуляту въ Филипополи, Путята, має надзôръ надъ еміґрантами и стараєся о нихъ. На приказъ шефа одескои поліціѣ придѣлено каждому комісаріятови одного еміґранта, котрого задачею есть пильнувати новоприѣзджаючихъ зъ Болґаріѣ и не допустити, щобы болгарскѣ аґенты довѣдали ся, де еміґранты проживають и що ро-

---

2

РУСАЛКА.

Зъ россійского — К. С. Баранцевича.

(Конець.)

...Коли Харитонъ Иваничь выйшовъ изъ шинку, бувъ вже вечеръ. Вôнъ ишовъ улицею въ три пути. Єму привидѣлись воробцѣ на плотѣ и вôнъ почавъ реготати ся. Але вôдтакъ щось собѣ подумавъ и постановивъ вертати домôвъ. Вернувъ ся отже назадъ до шинку та взявъ собѣ ще пôвъ фляшки горѣвки — абы мавъ, бачите, на дорогу. Вôдъ всего, на що теперь лишь поглянувъ, бравъ его смѣхъ. Дорога, по котрôй Харитонъ Иваничь ледви що плѣвъ ся, сѣножата зô своєю травицею та квѣточками, словомъ, все, що лишь було доокола него, чогось теперь до него усмѣхали ся, а дерева та корчѣ то таки танцювали въ его очахъ. Взявшись по пôдъ боки, пôдсунувши шапку на чубъ, ишовъ вôнъ поволи дальше та спѣвавъ на весь голосъ якоись веселои. Щобы єму було ще веселѣйше, почавъ таки танцювати, ажь перехиливъ ся та мусѣвъ мимо волѣ пôдбѣчи кôлька крокôвъ напередъ, щобы удержати рôвновагу .. Ажь наразъ щось хляпнуло, якъ колибъ щось дуже тяжкого упало въ воду, въ корчахъ щось затрѣпцало та залоскотѣло, а вôдтакъ почавъ хтось клясти на весь голосъ. Харитонъ Иваничь лежавъ въ ровѣ застрягнувши головою и ногами въ галузю. Думавъ, придумувавъ, що бы то таке було. Але що не мôгъ придумати, то лишь зôтхнувъ глубоко и лягъ поволеньки на землю. Понадъ нимъ стояло сине небо, засѣдане ясными зорями. Коли вôнъ такъ дивить ся въ небо а то нѣбы одна зôрка за другою летить летомъ блыскавки на землю та паде таки простѣсенько єму на самъ нôсъ. Харитонъ Иваничь замкнувъ очи .. Коли по хвили ихъ знову отворивъ, стояло небо все ще на давнôмъ мѣсци и зôрки все ще такъ само свѣтили, лишь зôйшовъ бувъ мѣсяць и такъ вышкôривъ ся до него, якъ колибы смѣявъ ся зъ пригоды, що лучила ся шевцеви.

— Почекай... навчу я тебе!.. якъ ты смѣєшь? — замуркотѣвъ Харитонъ Иваничь и почавъ всѣми силами добувати ся изъ своего положеня. Наконець таки удало ся єму якось вылѣзти зъ рова на дорогу. Вôнъ бувъ теперь свято переконаный, що то лихій таке єму надавъ. Зажуреный сягнувъ до кишенѣ и на свою превелику радôсть побачивъ, що фляшка зъ горѣвкою ще цѣла. Харитонъ Иваничь пôшовъ до головы по розумъ и лыкнувши споро, покрѣпивъ ся за вытерпѣвшу муку.

Коли вôдтакъ вôдоймивъ фляшку вôдъ рота, здавало ся єму, що видить передъ собою въ темнотѣ, якъ иде якась нѣбы жѣнка. Бѣжить якъ лишь може борзенько, хочь ледви на ногахъ держить ся и таки незадовго єѣ здогонивъ. Жѣнка обернула ся, до него лицемъ и єму здавало ся, що то Люшка, вдовиця по вôдставнôмъ вояку. Але таки ще не знавъ добре, чи то дѣйстно Люшка, чи може вовкулака. Бо чомужь бы лихій, що сеи ночи напосѣвъ ся на него, не мôгъ єму зробити й сего збытка.

— Нѣ, таки то Люшка — сказавъ швець самъ до себе придивляючись уважно стоячôй передъ нимъ жѣнцѣ.

Она дивила ся й собѣ на него та усмѣхала ся.

— Здорова була — вôдозвавъ ся Харитонъ Иваничь, вдаривши жѣнку рукою по плечи, а при тôмъ и придививъ ся, що у неи на головѣ нова, ясно червона хустка. — Тажь ты прибрала ся, якъ пава! — Зъ вôдки Богъ провадить?

— Зъ Городища — вôдповѣла Люшка спустивши соромливо очи въ долину та удаючи, що нѣбы то хоче ити дальше.

Але Харитонъ Иваничь знавъ ся не абы якъ на жѣночôй натурѣ и змѣркувавъ, що Люшка все таки не пôде, та й тому зъ найбôльшимъ спокоємъ добувъ люльку та ставъ закурювати.

— Ты була на празнику? — спытавъ.

— А вжежь, що була — вôдповѣла жѣнка.

— А якъ же то такъ, що я тебе не бачивъ?

— Якъ же ты мавъ мене бачити, Харитонъ Иваничь? На мене нѣхто й не подивить ся.

Але що жѣнка знала єму честь та й не звала Уляномъ лишь Харитонъ Иваничь, то

блять. Потрѣбнѣ для нихъ грошѣ дае благотворительный комітетъ въ Одессѣ. Одного дня повѣдомивъ старый Кушелевъ свого сына, що ще того самого вечера приѣдуть убійники Вулковича; було то въ два дни по убійствѣ. Батько и сынъ пôшли до порту; тутъ були вже давнѣйшѣ болгарскѣ офіциры Цанковъ, Сарафовъ и Диковъ, и они повитали обохъ убійникôвъ, що приѣхали на корабли „Царь" зъ Константинополя. Оба приѣхавшѣ переночували въ комнатѣ молодого Кушелева, котрый на приказъ батька перенѣсъ ся бувъ до сусѣдного монастиря. Коли Кушелевъ на другій день вернувъ домôвъ, зъ приѣхавшихъ не було вже й слѣду, а явивъ ся лишь того дня самъ Путята. Батько сказавъ ему, що Путята давъ ему знати, що поліція зробить ревізію, и для того оба приѣхавшѣ мусѣли поѣхати дальше въ глубину Россіѣ. Коло полудня не було вже нѣчого и нѣкого въ комнатѣ а батько сказавъ ему, що оба патріоты вже поѣхали. Пôзнѣйше довѣдавъ ся Кушелевъ, що петербургскій благотворительный комітетъ приславъ для тыхъ двохъ 600 рублѣвъ, але Цанковъ взявъ ихъ собѣ. — Що ще бôльше зôзнавъ Кушелевъ, то очевидно поки що есть тайною болгарскихъ властей.

Зборы вôдпоручниковъ

вдовичо-сирôтского фонду львôвскои епархіѣ.

Въ доповненю до справозданя изъ зборôвъ вôдпоручниковъ деканальныхъ вдовичо-сирôтского фонда львôвскои епархіѣ, мусимо ще зазначити, що зборы перейшли надъ справою „Днѣстра" до порядку дневного, и подати справоздане комісіѣ управляючои, позаякъ въ нѣмъ мѣстять ся деякѣ гадки, надъ котрыми не зле бы було близше застановитись. Справоздане се звучить:

Комісія управляюча вдовичо-сирôтскимъ фондомъ, выбрана на остатнôмъ загальнôмъ зборѣ зъ дня 20 червня 1888 р., старала ся ввести въ житє ухвалы остатного загального збору зъ выимкою ухвалы о перенятю вôдъ Общого рôльничо-кред. Заведеня селяньскихъ вѣрительностей на заспокоенє довгу 75.000 взглядно 45.000 зр., умѣщеного въ тôмъ Заведеню, а то зъ тои причины, що по рѣшеню Є. Е. покровителя, по всесторонньомъ основнôмъ и вычерпуючôмъ застановленю ся надъ тою справою набрано пересвѣдченя, що на тôй дорозѣ фондъ не прийшовъ бы до своихъ грошей, а при тôмъ и священьство и фондъ булибъ наражени на необчислени страты, и моральнѣ и матеріяльнѣ.

Длятого по припорученю митроп. Ординаріята комісія выбрала до зреалізованя претенсіѣ другу дорогу, именно закупно каменицѣ вôдъ Заведеня. По поборемю многихъ трудностей, по довгихъ и тяжкихъ переcправахъ, котрыми комісія на многихъ, якъ свѣдчать дотычнѣ протоколы, засѣданяхъ займала ся, при помочи жертволюбивыхъ и щирыхъ людей, — побôчь иншихъ нашихъ людей при помочи дра Стан. Крижановского, краевого адвоката, удало ся комісіи набути каменицю за 90.000 зр., довги на нѣй загіпотекованѣ на рѣчь банку Славія на 7%, гіпотечного банку на 9% и касы щаднячои на 5% черезъ затягнене довгу въ краевôмъ банку въ высокости 45.000 зр. на 4½% зуніфікувати, такъ по вôдтягненю тягарôвъ въ высокости 49.260 зр. на нѣй находячихъ ся 40.474 зр. забезпечити. Такимъ способомъ вдовичо сирôтскій фондъ мавъ бы вôдъ Общ. рôльн. кред. Заведеня жадати 4.260 зр. Чи комісія въ тôмъ случаю черезъ те бôльшій успѣхъ осягнула, нѣжь тогдѣ, коли бы була приняла вѣрительности пôсля ухвалы загального збору? Тутъ лишь додаемо, що кошты стягненя такихъ вѣрительностей булы бы певно не малѣ и могли бы пожерти значну часть самыхъ вѣрительностей. Того не треба близше доказувати, бо всѣмъ намъ се вѣдомо зъ досвѣду ажь надто добре.

Также и другѣ ухвалы загальныхъ зборôвъ, а навѣть и гадки многихъ вôдпоручниковъ, комісія постановила була собѣ въ дѣло перевести, щобы все можливе выповнити и не залишити нѣчого, що могло бы причинитись до успѣваня, пôднесеня вдовичо сирôтского фонду, для приспореня користей для него та поставленя его въ те положене, щобы мôгъ удѣляти якъ найбôльшѣ запомоги.

Однакъ тутъ комісія мусить дати свѣдоцтво правдѣ и навести лишь те, що самѣ душпастирѣ, дбаючи о добро фонда, якъ приватно такъ и публично не залишили высказати, що многѣ зъ нашихъ собратôвъ вôдносять ся до фонда дуже холодно и не хотять до него рôчныхъ вкладокъ платити. Дуже много есть такихъ, котрѣ по кôлька а навѣть по кôльканацять лѣтъ залягають, и то неразъ на суму высшу якъ 300 зр., а се по бôльшôй части такѣ, котрыхъ матеріяльне положене есть користне. То тымъ сумнѣйше, коли зважити, що бѣднѣйшѣ платять по бôльшôй части правильно, а заможнѣйшѣ вôдтягають ся. Зъ вôдси походить, що залеглости священьства до фонда выносять все ще поважну суму звышъ 30.000 зр.

Управляюча комісія уважала своимъ обовязкомъ — до неплатячихъ вôдноcити ся що року по кôлька разôвъ черезъ митроп. Ординаріятъ и Консисторію, и не ѥѣ вина, що запомога за 1890 рôкъ мусѣла бути обнижена зъ 54 на 45 зр., а за 1891 рôкъ на 48 зр.

Тутъ треба й те сказати, що львôвскій фондъ все ще бôльше роздѣлюе запомоги, якъ перемыскій и станиславôвскій, бо хочь запомога въ перемыской епархіи выносить 50 зр., то за те сироты зъ того фонду побирають лишь половину. Въ станиславôвской епархіи запомога выносила 57 зр., але тамъ не всѣ вдовы и сироты побирали таку запомогу, а лише бѣднѣйшѣ. Засôбнѣйшѣ и н. пр. стіпендіями обдѣлени сироты не дôставали нѣякои запомоги. У насъ, противно, запомога удѣляе ся всѣмъ вдовамъ и всѣмъ сиротамъ и се въ рôвнôй высотѣ. Вправдѣ часто пôдносили ся голосы зъ посередъ священьства, котрѣ вказували на товариства приватныхъ офіціялістôвъ та ц. к. урядниковъ и твердили, що если запомога для вдôвъ, сирôтъ и выслуженыхъ членôвъ тыхъ товариствъ есть высшою, то и фондъ повиненъ за нхъ прикладомъ такожь удѣляти запомоги значнѣйшѣ. Однакожь тутъ треба замѣтити, що вдовичо-сирôтскій фондъ не можна порôвнувати до высше згаданыхъ товариствъ, бо тамъ запомоги высшѣ, щорôчнѣ вкладки значнѣйшѣ и правильно вплачують ся, дальше тѣ товариства, а особливо товариство приватныхъ офіціялістôвъ, мають много добродѣѣвъ, котрѣ дають значнѣ жертвы.

Щобы отже пôсля згаданыхъ проектôвъ деякихъ священикôвъ розважити, чи не можна бы и фондъ на тыхъ самыхъ пôдставахъ устроити, — комісія уважала потрѣбнымъ взяти участь въ нарадахъ, якѣ вели ся надъ тымъ предметомъ въ комісіи вдов.-сирôтского фонду въ Перемышли при участи членôвъ заряду товариства приватныхъ офіціялістôвъ. Вôдпоручникомъ комісіѣ бувъ Впр. о. крил. Карачевскій. Зъ нарадъ показало ся, 1) що при товариствѣ прив. офіціялістôвъ суть иншѣ условія, бо до него належать лишь члены вôльно приступаючѣ, та лишь они и ихъ родины користають зъ запомогъ; 2) що рôчнѣ вкладки суть бôльшѣ и всѣлякѣ, а пôсля того значнѣйшѣ и всѣлякои высоты запомоги для членôвъ.

Комісія пересвѣдчена, що змѣняти пôдставы нашого фонда, а то: що всѣ священики до него належать, не принесло бы хôсна, а довело бы до всѣлякихъ експеріментôвъ, котрѣ бы могли надѣѣ завести и многихъ знеохотити. Найважнѣйше однакъ се, що фондъ втративъ бы се дуже важне знамя институціѣ для загалу священьства, а за тымъ наступило бы се, що вдовы и сироты найбѣднѣйшихъ членôвъ лишили бы ся буквально безъ всякого заосмотреня на моральну шкоду всего клира.

Найлѣпшимъ доказомъ о правдѣ высше сказаного може послужити та обставина, що функціонарѣ згаданого товариства не знали нѣчого лѣпшого порадити, якъ подати проектъ загальнои асекураціѣ всѣхъ священикôвъ членôвъ належачихъ до фонда, а такъ на сѣй пôдставѣ хотѣли фондови прийти въ помôчь и поставити его въ се положене, щобы мôгъ удѣляти для своихъ членôвъ значнѣйшѣ запомоги.

Проектъ не новый, а его зреалізоване, коли вже не цѣлкомъ неможливе, то що найменше труднѣйше, анѣжь бы се моглось выдати на першій поглядъ.

Комісія управляюча высказуе тутъ ще разъ свое пересвѣдчене, набуте своимъ довголѣтнымъ досвѣдомъ, що успѣхъ вдовичо сирôтского фонда попри точнôмъ завѣдуваню зависить головно вôдъ Всч. священьства а именно вôдъ правильнои вплаты вкладокъ до тогожь фонда, бо лишь тогдѣ сей фондъ буде въ силѣ выплачувати запомоги правильно и въ звычайнôй высотѣ; буде мôгъ поволи но

швець рѣшивъ ся завести зъ нею дальшу розмову.

— Та хиба сѣдаймо собѣ — говоривъ Харитонъ Иваничь дальше и вдаривъ ся рукою по кишени: У мене есть тутъ трохи чого напити ся та й перекусити... Сѣдай же бо, та чей не хочешь ще рости?

— Хи, хи хи! — смѣялась жѣнка та й сѣла собѣ коло него.

Швець сягнувъ глубоко въ свою кишеню и выдобувъ зъ вôдтамъ фляшку и кусень книша завитый въ папери. Ковтнувши собѣ добре, подавъ фляшку жѣнцѣ, а она взяла собѣ примѣръ зъ него, та ще й вôдтакъ обтерла собѣ губы рукавомъ. Коли теперь споглянула на швеця, то ажь ѥѣ очи стали якъ не тѣ самѣ.

Упоєный чаромъ чудовои ночи, Харитонъ Иваничь ажь забувъ ся та протягнувъ ся на муравѣ якъ довгій. Блѣде свѣтло мѣсяця присвѣтило на лице сидячои коло него жѣнки и надало ѥй якогось дивного, можнабъ сказати, надприродного выразу.

— Єй Богу, що то вовкулака.... вѣдьма! — думавъ собѣ швець, та зиркавъ кpадькома на жѣнку. — Втечу зъ вôдси.... най буде, що хоче, втечу.

Але ось найшло на него якесь таке солодке чувство утомы, що вôнъ не мôгъ и зъ мѣсця рушити ся.

Жѣнка балакала. Що она таке говорила, не мôгъ Харитонъ Иваничь розôбрати, бо ему стало въ головѣ крутити ся. На него найшло якесь таке, якъ колибъ вôнъ дôставъ ся въ кôгтѣ бѣсовои силы, вôдъ котрои вже нѣкуды втѣкати.

Але теперь стало ся щось надзвычайного.

Люшцѣ розвязалась хустка на головѣ, а чорне волосє „вѣдьмы" спадало густыми кучерами на ѥѣ плечѣ.

— Ну, ажь теперь знаю, хто ты! — крикнувъ Харитонъ Иваничь — Ты русалка!

Але замѣсть схопити ся та втѣкати, якъ бы то зробивъ кождый христіянинъ на его мѣсци, обнявъ Харитонъ Иваничь русалку та що силы поцѣлувавъ ѥѣ въ самѣ уста.

* *
*

Въ кôлька недѣль опôсля сидѣвъ Харитонъ Иваничь на стôльци, та латавъ старѣ чоботы.

— Якъ се я мôгъ бути такій дурный, та взяти онъ ту за русалку, — думавъ вôнъ собѣ, глянувши похмурымъ окомъ на замащену жѣнщину, що стояла коло припѣчка та вôдворкуючи мѣшала борщь нехарными руками.

Люшка тымчасомъ стала була по божому и людскому закону его жѣнкою, а Харитонъ Иваничь ще до нинѣ крѣпко въ то вѣрить, що то лихій тои ночи таке попутавъ.

стало и певно поступати та розвивати ся, не завидуючи нѣкому и нѣякôй институціи скорого розвитя мовь бы карколомными скоками, якъ сего деякѝ хотѣли дорадити фондови предложенемъ на приступлене до т. зв. шматяного банку; буде посѣдати репутацію певнои институціѣ, котра доси вже не одну сльозу отерла, и дасть Бôгъ, также на будучнôсть при спôвдѣланю та свѣтлôмъ покровительствѣ якъ Преосв. митр. Ординаріята такъ и управляючои комісіи и всего священьства лагодити буде дальше сумну долю вдôвъ и сирôтъ.

Тутъ лишь примѣчае ся, що пôсля гадки, высказанои членами згаданыхъ товариствъ асекураційныхъ, прилучене вдов.-сирôтского фонду до тыхъ свѣтскихъ товариствъ було бы лишь тягаромъ а користи тягнула бы взглядна институція а не фондъ и его члены.

Свѣтлѝ зборы можуть якъ для себе такъ и для всего Всч. священьства приняти се запевнене, що и митроп. Ординаріятъ и зарядъ фонда повитали бы радо и охотно ту хвилю, коли бы могла повстати институція нова пôсля рецепты многихъ зъ Всч. священьства, котра бы могла роздавати замѣсть десятками сотками запомоги для всѣхъ потребуючихъ котра бы обнимала при тôмъ всѣ вдовы и сироты та мала всѣ прикметы певнои и тревалои институціѣ; доки однакъ се не наступить, уважае управляюча комісія своимъ обовязкомъ просити Всч. священьство, щобы въ своѣмъ власнôмъ добре понятôмъ интересѣ зволило пôдпирати вдов. сирôтскій фондъ зъ безнастанною ревностію и готовостію.

(Конець буде.)

Переглядъ політичный.

Зачувати, що Є. Вел. Цѣсарь приѣде дня 3 вересня на маневры до Перемышля. Є. Ексц. п. Намѣстникъ бувъ дня 4 с. м. въ Перемышли и разомъ зъ кн. Віндішґрецомъ та ґен. Кріґгамеромъ зробивъ візиту комендантови 10 корпуса бар. Ґальгочому. Якъ доносить Gaz. Przem. обговорювано при сѣй нагодѣ также справу маневрôвъ пôдъ Перемышлемъ.

Депутація изъ Самбора, зложена изъ директора Петеленця, бурмістра дра Будзыновского и купця Кольмана, була на авдіенціи у Є. Вел. Цѣсаря и у міністрôвъ Ґавча, Залеского и дра Штайнбаха въ справѣ увôльненя громады вôдъ престаціѣ на тамошну ґімназію. Міністры обѣцяли увзглядненити жаданя Самбора.

Въ Берлинѣ говорять о приѣздѣ царя вже яко о рѣчи певнôй и доказують, що зближене Россіѣ до Нѣмеччины наступило въ наслѣдокъ того сумного положеня, въ якôмъ находить ся теперь Франція.

Новинки.

Львôвъ дня 6 Мая.

— **Громадѣ Вислочокъ** въ повѣтѣ сянôцкôмъ удѣливъ Є. Вел. Цѣсарь 50 зр. запомоги на сплачене довгу, затягненого при будовѣ школы.

— **Є. Ексц. Панъ Намѣстникъ** ґр. Бадені повернувъ позавчора вечеромъ до Львова.

— **Віцепрезидентъ краевои Рады школьнои**, дръ Мих. Бобржиньскій, повернувъ зъ Кракова до Львова.

— **Въ справѣ опису Галичины** до знаменитого збôрного выдавництва: „Австро-Угорщина въ словѣ и образахъ", котре почало выходити за иніціятивою и пôдъ протекторатомъ бл. п. Архікнязя Рудольфа, вôдбула ся оногды нарада въ Краковѣ пôдъ проводомъ Є. Ексц. П. Міністра Залеского въ готелевôмъ мешканю Є. Ексц. П. Намѣстника ґр. Баденіого. Выдавництва того повôстаючого теперь пôдъ протекторатомъ Єѣ Цѣс. и Кор. Высокости Архікнягинѣ Стефаніѣ, выйшло вже кôлька томôвъ зъ описами рôжныхъ краѣвъ, а въ порядку приходить теперь черга на Галичину. Є. Ексц. Панъ Міністеръ, користаючи зъ нагоды свого побуту въ Краковѣ, хотѣвъ устно порозумѣти ся зъ тыми писателями зъ Галичины, котрыхъ для еѣ оброблення запросивъ начальный комітетъ редакційный того выдавництва зъ Вѣдня. Помѣжь иншими писателями полскими запрошено и проф. університету дра Омеляна Огоновского до оброблення вôддѣлу зъ рускои літературы.

— **Пос. Юліянъ Романчукъ** приходить поволи до здоровля. Рана вôдъ операціѣ загоила ся о стôлько, що лишивъ ся лишь отвôръ въ нѣй, котрымъ сходить матерія изъ запального ґуза, а що якъ разъ мало ся осягнути черезъ операцію; самъ ґузъ стае чимъ разъ меншій а недужій приходить до силъ, може вже досыть свобôдно порушати ся, сѣдае и бере купелѣ, але ходити ще не може. Єсть надѣя, що пос. Романчукъ до кôлькохъ недѣль зовсѣмъ подужае.

— **Выдѣлъ товариства „Просвѣты"** ухваливъ на послѣднôмъ засѣданю позичку на кавцію „Буковины" въ сумѣ 1000 зр., але пôдъ условіемъ, що основателѣ „Буковины" постараютъ ся о то, щобы тѝ грошѣ були вложенѝ яко кавція въ депозитъ краевого правительства въ Чернôвцяхъ; що основателѣ солідарно за сѝ грошѣ ручать; наконецъ, що зворотъ тыхъ грошей мае наступити кождого часу по 3-мѣсячнôй выповѣди. Дальше принявъ выдѣлъ 26 новыхъ членôвъ, а мѣжь тыми: Кружокъ рôльничій въ Чортковѣ, Народну спôлку въ Олешковѣ, Читальню „Просвѣты" въ Поляниці, Читальню „Просвѣты" въ Кудринцяхъ, Читальню „Просвѣты" въ Кривчу надъ Днѣстромъ, Читальню „Просвѣты" въ Бертешевѣ и Товариство Читальнѣ въ Кутахъ.

— **„Покутскій Музей"**. Дня 3-го мая вôдбуло ся въ Коломыи отворене „Музею покутского", заложеного, якъ каже актъ фундаційный, на памятку конституціѣ Третого мая и сотну рôчницю розбору Польщѣ. Зôбране було дуже численне, гостѣ прибули зъ околицѣ и зъ сусѣднихъ мѣстъ. Акту отвореня Музея доконавъ самъ основатель ґр. Старженьскій, на котрого руки наспѣло зъ краю много телеґрамъ зъ желанями. Опôсля, по скôнченôй церемоніѣ, вôдбувъ ся у основателя того Музея обѣдъ, на котрôмъ пôдношено численнѝ тоасты въ честь основателя и на успѣшный розвитокъ Музея.

— **Мѣсця для молодежи въ школахъ войсковыхъ.** Зъ початкомъ року шкôльного 1892/93 (вôдъ 15 вересня) буде принятыхъ на І. рôкъ школы кадетôвъ для пѣхоты у Вѣдни, Пештѣ и Празѣ по 100 аспірантôвъ, на І. рôкъ такои самои школы въ Карлштатѣ, Карльгавзѣ коло Берна, Лобзовѣ, Германштадѣ, Трієстѣ, Лібеновѣ коло Градця, Пресбурзѣ, Инсбруцѣ и Темешварѣ по 30 до 50 аспірантôвъ; на І. рôкъ школы кадетôвъ для артилеріѣ, 100 аспірантôвъ; на І. рôкъ школы кадетôвъ для піонірôвъ 50 аспірантôвъ; на ІІ. рôкъ школы кадетôвъ для кавалеріи 50 аспірантôвъ, вкôнци на ІІ., ІІІ. и IV. рôкъ школы кадетôвъ для пѣхоты, на ІІІ. и IV. рôкъ школы кадетôвъ для артилеріѣ и піонірôвъ тôлько аспірантôвъ, кôлько буде опорожненыхъ мѣсць. На ІІ. и І. рôкъ шкôлъ кадетскихъ для артилеріѣ и піонірôвъ не будуть приймати ся аспіранты въ сѣмъ роцѣ. Подания о приняте до высше згаданыхъ шкôлъ треба вносити найпôзнѣйше до 15 н. ст. липня 1892 до команды тои школы кадетскои, до котрои аспірантъ хоче бути принятый.

— **Старинный мечь.** О. Николай Голѣнатый зъ Надорожнои коло Товмача приславъ недавно тому до музея Просвѣты стародавный мечь, выкопаный минувшого року въ городѣ парохіяльнôмъ при копаню фундаментôвъ пôдъ дôмъ приходскій. Львôвскѝ знатоки осудили теперь, що мечь сей походить зъ добы бронзовои, складае ся зъ мѣшанины мѣди и олова та сягае дуже далекихъ часôвъ передъ рождествомъ Христовымъ. Мечь той заховавъ ся ще досить добре; нестае ему лишь кôнчика вôстря и конця рукояти.

— **Зъ Жидачѣвского** пишуть намъ: Вôдъ 30 цвѣтня до 2 мая навѣстивъ село Тейсарôвъ двѣчи огонь. За першимъ разомъ згорѣла лишь одна хата, бо була скора помôчь, та й за другимъ разомъ спинено огонь, але вôнъ все таки наробивъ великои шкоды. Ото въ ночи зъ дня 1 мая на 2 пôдпаливъ хтось властительку бôльшои посѣлости Рахилю Вольфінґеръ, а хочь скора помôчь не дала огневи ширити ся дальше, то все таки наробивъ вôнъ шкоды на 6884 зр. Погорѣли: стайня, волôвня, шопа, шпихлѣръ, пасѣка, кошниця; згорѣло дальше 13 коровъ, 6 волôвъ и 13 штукъ другои рогатои худобы, 7 коней и лоша, кôльканацять кôрцѣвъ збôжа и муки, майже всѣ знаряды господарскѝ, выка, солома, дрова а въ городѣ погорѣли навѣть дерева овочевѝ и щепы. Зроблено донесене до властей и теперь веде ся слѣдство. — Ще въ мартѣ с. р. закравъ ся бувъ до церкви въ Тейсаровѣ невыслѣдженый злодѣй выломивши вôкно, але утѣкъ почувши, що надходить нôчна сторожа. — *Очевидецъ*

— **Огнѣ**. Въ Гвоздю пôдъ Надвôрною повставъ дня 2 с. м. огонь въ фабрицѣ паркетôвъ. Прибувша сей часъ на ратунокъ охотнича сторожи огнева зъ Надвôрнои погасила огонь. Згорѣла лише сушарня львôвскои фірмы Райнгольдъ и Буберъ, а шкода выносить 8000 зр.

— **Градъ**. Въ Ґдовѣ повѣту вѣлицкого дня 3 с. м. около 2-ои годины зъ полудня упавъ великій градъ, волоского орѣха завбôльшки при голосныхъ громахъ. Всѣ поля забѣлились а градъ падавъ чверть годины.

— **Затемнѣне мѣсяця**, майже цѣлковите буде можна оглядати дня 11 с. м. вже по 10 годинѣ вечеромъ и тревати буде ажь до $1^1/_2$ год. по пôвночи.

— **Завалилась божниця** Въ Перемышли завалила ся дня 4 с. м. вечеромъ нова жидôвска божниця; розпала ся насамперêдъ полуднева стѣна а за нею повалила ся вôдтакъ и цѣла стеля, коло котрои якъ разъ робило сѣмъ робôтникôвъ. Шѣсть робôтникôвъ могло ще щасливо утечи, а семого 17-лѣтного бляхаря Вайнреба захопила катастрофа и его засыпало румовище. Коли его добули зъ пôдъ развалинъ, то бувъ вже неживый, розбило ему голову и поломило праву ногу такъ, що майже еѣ розплескало.

— **Чудна пара новоженцѣвъ** ставала недавно передъ престоломъ до супружои присяги въ святини берлиньскôй. Она молода и хороша дочка Берлина, очевидно Нѣмкиня, вôнъ — молодый Хинецъ зъ довгою косою чорного волося въ округъ головы обкрученою. Молодый, проживаючи вôдъ довшого часу въ Берлинѣ, перейшовъ на католицизмъ, однакъ своеи ношѣ нѣ характеристичнои косы (мужчины въ Хинѣ носять косы) не мôгъ за нѣчо позбути ся и въ тôй своѣй оріентально фантастичнôй ноши ставъ зъ хорошою берлинкою пôдъ вѣнець.

— **Скрытоубійство.** Циганы, Антôнъ Ляцко и Мартинъ Ляцко зъ Посады Рыботицкои пôдъ Перемышлемъ, убили дня 2 с. м. Федька Дмитрака зъ Папортнои. Жандармерія приарештувала злочинцѣвъ а судъ розвѣвъ въ тôй справѣ слѣдство.

— **Самоубійство** Селянинъ Иванъ Маржина въ Путиловѣ на Буковинѣ, живъ вôдъ довшого часу въ незгодѣ зъ своею молодою жѣнкою, пôдозрѣваючи еѣ о невѣрнôсть та о любовнѝ зносины зъ иншими мужчинами. Вкôнци дня 1 с. м такъ сприкривъ собѣ жите, що попращавшись зъ жѣнкою, пôшовъ до поблизького потока Путилôвки и утопивъ ся.

Господарство, промыслъ и торговля.

Станъ засѣвôвъ. Зъ Жидачôвского доносять намъ, що тамъ въ декотрыхъ сторонахъ мыши наробили такои шкоды, що озимину треба було переорати. — Зъ Перемешлянщины доносять зновъ, що тамъ озимина лиха, особливо жита дуже хибли, що половину треба переорати, а решту насѣвати яриною. Тай зъ ярины, хто знае, що буде, якъ суховѣѣ довше потревають. Земля, замѣсть теплого дощику, дôстае сухій порохъ! Тамъ вôдъ кôлькохъ вже днѣвъ несе вѣтеръ туманы пороху, котрѝ здають ся хмарами и закрывають небо та цѣлый видокругъ зовсѣмъ такъ, якъ то бувае въ днѣ мрачнѝ. Порохъ той мусить бути дуже легонькій, коли й вечеромъ трошка слабшій все таки уносить ся мовь хмары у воздусѣ.

— Ц. к. Дирекція зелѣзниць державныхъ подае до вѣдомости, що зъ днемъ 1 мая 1892 выйшовъ новый выказъ посвѣдчень ѣзды для складаныхъ зошитôвъ посвѣдчень ѣзды, котрымъ зносить ся выказъ посвѣдчень ѣзды зъ 1 мая 1891 вразъ зô всѣми додатками. Новый выказъ посвѣдчень ѣзды вразъ зъ картою осмотру, можна дôстати по цѣнѣ 50 кр. въ мѣсцяхъ выдачѣ складаныхъ зошитôвъ посвѣдчень ѣзды, можна однакожь его набути за посередництвомъ котрои небудь стаціѣ.

ТЕЛЕГРАМЫ.

Вѣдень 6 мая. Пôсля N. W. Tagblatt наказало міністерство торговлѣ въ наслѣдокъ одного выпадку пôдложеня выбуховои матеріѣ на вѣденьскôмъ трамваю, старанно пильнувати дворцѣвъ и шляхôвъ зелѣзничихъ.

Римъ 6 мая. Въ наслѣдокъ ухвали рады міністрôвъ подавъ ся кабінетъ Рудініого до дімісіѣ.

Люксембурґъ 6 мая. Арештовано тутъ двохъ приѣхавшихъ зъ Бельґіѣ анархістôвъ.

Одвѣчальный редакторъ: Адамъ Креховецкій.

Експедиція мѣсцева
НАРОДНОИ ЧАСОПИСИ

зъ днемъ 1 (13) сѣчня 1892 перенесена до

„БЮРА ДНЕВНИКÔВЪ" ЛЮДВИКА ПЛЬОНА,

улиця Кароля Людвика, ч. 9.

„Бюро Дневникôвъ" буде приймати, выключно, вôдъ Нового року предплату мѣсцеву.

Инсераты („оповѣщеня приватнû") якъ для „Народнои Часописи" такъ также для „Ґазеты Львôвскои" вôдъ теперь буде принимати лишь горѣ назване „Бюро Дневникôвъ" Людвика Пльона.

КОНТОРА ВЫМѢНЫ

ц. к. упр. гал. акц.

БАНКУ ГІПОТЕЧНОГО

купуе и спродае

ВСЯКÛ ЕФЕКТЫ И МОНЕТЫ

по курсѣ деннôмъ найдокладнѣйшôмъ, не числячи жадпои провізія.

Яко добру и певну льокацію поручае:

4½% листы гіпотечнû.	**4%** пожичку пропінаційну галицку.
5% листы гіпотечнû преміованû.	**5%** „ „ буковиньску.
5% листы гіпотечнû безъ премія.	**4½%** пожичку угорскои желѣзнои дороги державнои.
4½% листы Тов. кредитового земс.	**4½%** пожичку пропінаційну угорску.
4½% листы Банку краевого.	
4½% пожичку краеву галицку.	

4% угорскû Облигаціи индемнизаційнû,

котрû то паперы контора вымѣны Банку гіпотечного всегда купуе и продае по цѣнахъ найкористнѣйшихъ.

Увага: Конторъ вымѣны Банку гіпотечного приймае вôдъ Вп. купуючихъ всякû выльосованû, а вже платнû мѣсцевû паперы цѣннû, якъ также купоны за готовку, безъ всѣлякои провізіи, а противно замѣсцевû лишень за ôдтрученьемъ коштôвъ.

До ефектôвъ, у котрыхъ вычерпали ся купоны, доставляе новыхъ аркушѣвъ купоновыхъ. за зворотомъ коштôвъ, котрû самъ поносить. 2

Carl Pöllath's

Devotionalien-Andachtsbüchlein-und Bilderverlag

Schrobenhausen (Oberbairen).

Подае у ласкаву вôдомôсть свôй богатый складъ образôвъ зъ польскимъ текстомъ (дописями), а также зъ рускимъ текстомъ, серія [illegible] & II. за 100 штукъ марокъ 1·50, для наближаючихъ ся испытôвъ шкôльныхъ. Дальше поручаю всѣ свого выробу **медалѣ. Розеты** [illegible] приналежными **додатками, хресты зъ обкладами кидровыми, въ жо**[illegible]**томъ мосяжи, посрѣблени, нікльовани, хресты насмертнû** стоячû и вы[illegible]сячû, тожь округлû всякои величины, на реліквіи хресты и рел[illegible] варѣ **артикулы міссійнû, Перлову черепаху, кокосовû горѣхи на розеты** также **етуі скôрянû, кôтлики на свячену воду, перстенû братствъ цер**[illegible]**ковныхъ и поясы**, жовтû мосяжнû **лампы напрестольнû, свѣчники цер**[illegible]**ковнû, звôнки,** три-и четиро-стрôйнû, также на ножцѣ, котрû богат[illegible] признаня знайшли, **Умивальнѣ стѣннû** для захристій и пр. Фіґуры [illegible] хресты на статуи и цропамятнû хресты, и медалѣ и пр.

Памятки первосповѣднû и первопричастнû, памятки миропомазаня и першои службы Божои всякого рода въ рожнôмъ выборѣ: **Дипльомы церковнû и дипльомы признаня, формулярѣ приймлень, скаплірѣ. образы святыхъ** въ форматѣ вѣдомôмъ С. II. **Книжочки зъ образками и молитовники** апробованû. **Альбумы святыхъ** фарбами друкованû и пр.

Закладъ тѣшить ся вôдъ — 100 лѣтъ — найлѣпшою славою изза величнои способности и уцтивого труду въ доставѣ всякихъ новостей — якъ свого такъ и чужихъ складôвъ, по найдешевшой цѣнѣ и просить о ласкавû замовленя, ручаючи за превосходну и добôрну обслугу.

Катальоги и взоролистиѣ охотно посылаемо. 67

Антикварска оферта.

МАЙЕРЪ, ЛЕКСИКОНЪ

4 (найновѣйше) выдане

16 елеґантныхъ томôвъ оправленыхъ въ полотно, якъ новû, замѣсть

зр. 96 зр. 55.

M. Kuppitsch W-we, Wien, 1 Schottenring 8.

Австрійско-угорска

FINANZ-KUNDSCHAU

Признане, якого доси зазнавало наше письмо, дало намъ товчокъ, **побôльшити** его обемъ а то такъ що до **формату** якъ и що до **змѣсту** нашои часописи. Въ рамкахъ дотеперѣшныхъ буде ся обговорювати, такъ якъ и доси, всѣ **фінансовû и господарскû обявы обширно и предметово.** Всежь при тôмъ можемо числити, що въ новôй своѣй формѣ нашъ збôльшеный дневникъ знайде вôдкликъ голоснѣйшій. Попри жертвы, якû на насъ накладае побôльшене обему, **высокôсть предплаты** зôстае **незмѣнена**, така якъ доси, бо мы намагаемо знайти бôльше розповсюднене.

Число пробне даромъ.

Рôчна предплата за 52 богатû змѣстомъ числа **1 зр.**

Адміністрація: Wien, I. Wollnerstrasse 11.

Чоколяда десерова.

Найбôльша фабрика на свѣтѣ — денна продажь 50.000 [illegible]

Пôдроблюване забезпечено.

Подостаткомъ по всѣхъ лѣпшихъ склепахъ товарôвъ кольоніяльныхъ, по дроґеріяхъ и склепахъ зъ ла[illegible]кôтками, также по цукорнияхъ.

Поручае ся **ТОРГОВЛЮ ВИНЪ** Людвика Стадтміллера

у Львовѣ. 30

Зъ друкарнѣ В. Лозиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.